

Folketingets Kommunaludvalg

Sagsnr.
2014-13577

Doknr.
207853

Dato
18-03-2014

Folketingets Kommunaludvalg har den 18. februar 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 56(alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Sophie Løhde (V).

Spørgsmålnr. 56:

”Vil ministeren i skematisk form oversende en udtømmende liste over de steder på ministerens område, hvor der er forskel på reguleringen af henholdsvis offentlige og private/selvejende leverandører, herunder dokumentationskrav, tilsyn, økonomi, afregning mv.? Ministeren bedes desuden opdatere listen med de steder på ministerens område, hvor der som følge af kommende lovforslag foreslås ændrede og nye krav. Endelig bedes ministeren redegøre for baggrunden for de enkelte forskelle.”

Svar:

Der er ikke inden for ministeriets område forskellig regulering for henholdsvis offentlige og private/selvejende leverandører i den forstand, som spørgsmålet synes at tage sigte på. Der er heller ikke lovforslag inden for ministeriets område, som indeholder nye krav, der indebærer forskelle i reguleringen af henholdsvis offentlige og private/selvejende leverandører.

Jeg kan dog bemærke, at kommunerne til forskel fra private/selvejende leverandører er underlagt et statsligt tilsyn – kommunaltilsynet – som udøves af Statsforvaltningen. Det overordnede tilsyn varetages af Økonomi- og Indenrigsministeriet.

Statsforvaltningens tilsynskompetence omfatter den virksomhed, der udøves af kommunalbestyrelsen eller på vegne af kommunalbestyrelsen. Statsforvaltningen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Også i sager, hvor en kommune handler på privatretligt grundlag, kan Statsforvaltningen tage stilling til overholdelsen af lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Derimod kan en kommunes overholdelse af en aftale eller lignende privatretlig disposition, som kommunen har indgået, ikke påses af Statsforvaltningen.

Reglerne om Statsforvaltningens tilsyn er fastsat i lov om kommunernes styrelse §§ 47-48 a.

For fuldstændighedens skyld kan desuden nævnes, at der indenfor ministeriets område findes lovgivning om kommunale skatter. I denne lovgivning er der forskel på reguleringen af private og offentlige aktører, fx i lov om kommunal ejendomsskat, hvorefter offentlige ejendomme i udgangspunktet er fritaget for grundskyld, mens privatejede ejendomme alene fritages for grundskyld, såfremt deres anvendelse er omfattet af en af de i loven angivne undtagelser.

Også i reglerne om dækningsafgift er der forskel på offentlige og private ejendomme, idet offentlige ejendomme i princippet er fritaget for dækningsafgift. Kommunen kan imidlertid under visse forudsætninger beslutte, at offentlige ejendomme skal pålægges dækningsafgift. I så fald vil alle de omfattede offentlige ejendomme blive pålagt dækningsafgift, uanset hvilke formål de anvendes til. Private ejendomme kan derimod alene pålægges dækningsafgift, såfremt de anvendes til et af de i loven angivne formål.

De omtalte regler om fritagelse for grundskyld findes i lov om kommunal ejendomsskat §§ 7 og 8, mens reglerne om dækningsafgift findes i samme lovs §§ 23 og 23A.

Med venlig hilsen
Margrethe Vestager